

Sygn. akt VIII **Pa 148/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Renata Stańczak (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017r. w Gliwicach

sprawy z powództwa G. C. (1)

przeciwko Rudzkiemu Zakładowi (...) w R.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 20 lipca 2016 r. **sygn. akt** IV P 236/14

oddala apelację.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSR del. Renata Stańczak (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 148/16

UZASADNIENIE

G. C. (1) wniosła pozew przeciwko Rudzkiemu Zakładowi (...) w R., domagając się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 25 czerwca 2014r. Na wstępie uzasadnienia podała, że u pozwanego zatrudniona jest od kwietnia 2009r. oraz że podstawą zatrudnienia była jej niepełnosprawność. Wskazała, że od 2010r. stan jej zdrowia uległ pogorszeniu, a lekarze przez długi czas nie mogli ustalić przyczyn pogorszenia. Powódka wyjaśniła, że dopiero badanie TK kręgosłupa ujawniło, że dyskopatię lędźwiową. W tym czasie z powodu przewlekłego bólu przebywała na L – 4. Jednocześnie w 2014r. zdiagnozowano u niej także pogorszenie stanu zdrowia w związku z przewlekłą chorobą wieńcową. Zdaniem powódki jej problemy z pozwaną pojawiły się, gdy zaczęła przewlekle chorować. Wskazała, że pierwsza próba zwolnienia miała miejsce w 2012r., kiedy po powrocie z rocznego L-4 mimo

uzyskania zdolności do pracy w warunkach chronionych lekarz zakładowy nie dopuścił jej do pracy. Powódka podała, że odwołała się od decyzji lekarza zakładowego do Poradni ds. odwołań w S., która stwierdziła, że jest zdolna do pracy na dotychczasowym stanowisku i przyznała jej zdolność do pracy na okres 1 go roku. Dyrektor pozwanej przywróciła ją wtedy do pracy. Powódka wskazała, że po tych zdarzeniach dyrektor pozwanego (...) zaczęła odmawiać należnych jej świadczeń socjalnych, tj. pożyczki mieszkaniowej, paczki chorobowej, dotacji do turnusu rehabilitacyjnego, zażądała nawet zwrotu kosztów szczepienia przeciwko grypie, które refundowane było z funduszu socjalnego. Powódka podała, że złe traktowanie przez dyrektora pozwanego Zakładu trwało do jej powrotu z kolejnego L-4 w dniu 25 czerwca 2014r., kiedy ponownie wręczono jej wypowiedzenie.

Pozwany – Rudzki Zakład (...) w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. Na wstępie uzasadnienia potwierdził fakt wręczenia powódce w dniu 25 czerwca 2014r. zwolnienia i wskazał, że przyczyną zwolnienia powódki było częste przebywanie na długotrwałych zwolnieniach lekarskich, co znacznie dezorganizowało pracę w dziale usług pralniczych oraz powodowało konieczność powierzania wykonywanych przez powódkę obowiązków innym pracownikom. Pozwany zakwestionował zdolność i gotowość powódki do świadczenia pracy na dotychczasowym stanowisku gdyż po wykorzystaniu przysługującego jej urlopu taryfowego ponownie od dnia 05 sierpnia udała się na zwolnienie lekarskie, co oznacza, że w 2014r. po 188 dniach zwolnienia lekarskiego przepracowała tylko jeden dzień. Przyczyną rozwiązania z powódką umowy o pracę z dnia 14 stycznia 2013r. było wyczerpanie zasiłku chorobowego oraz brak zdolności do pracy – na podstawie 30 §1 pkt 3 w związku z art. 53 §1 pkt 1 lit. b. Na skutek jej odwołania i uzyskania przez nią zdolności do pracy na okres roku czasu przywróciła ją do pracy. W dalszej części pozwany wyjaśnił, że po wniosku powódki o świadczenie z ZFŚS zwrócił się do komornika z zapytaniem czy ewentualne środki przekazywane z ZFŚS mogą być przekazywane pracownikowi czy też powinny być przekazywane na konto komornika. Z informacji otrzymanej od komornika wynikało, że środki winny być przekazane na konto komornika, w związku z powyższym nie przyznał powódce pożyczki ze środków ZFŚS mając świadomość, że pożyczka nie trafiłaby do powódki.

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Z. w sprawie IVP 236/14 oddalił powództwo, odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu i przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. na rzecz adwokata P. D. kwotę 73,80 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, w tym podatek od towarów i usług.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podał, iż ustalił i zważył co następuje:

G. C. (1) została zatrudniona w Rudzkim Zakładzie (...) w R. od dnia 15 kwietnia 2009r. Początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny – do 14 lipca 2009r., w wymiarze etatu wynoszącym 0,55 etatu, jako pomoc przy obsłudze urządzeń pralniczych, następnie na podstawie umowy na czas określony od dnia 15 lipca 2009r. do dnia 31 lipca 2010r. i umowy na czas określony od dnia 01 sierpnia 2010r. do dnia 31 lipca 2012r. Zgodnie z porozumieniem z dnia 20 października 2010r. ostatnią z umów przekształcono na umowę na czas nieokreślony. Porozumieniem z dnia 25 października 2010r. wymiar etatu powódki został zwiększony do 0,8 etatu co stanowiło 5 godzin 36 minut, natomiast na mocy porozumienia z dnia 23 maja 2011r. powódce powierzono stanowisko pracownika D. Usług (...).

Pozwany Zakład (...) w R. świadczy usługi pralnicze na rzecz szpitali. Niedostarczenie pościeli na czas do szpitali albo niewywiązanie się z umowy może spowodować konieczność zapłaty kary pieniężnej albo zerwanie umowy.

Pralnia z magazynem w pozwanym zakładzie mieści się w jednej dużej hali, w której znajduje się klimatyzacja. Magazyn od pralni oddzielony jest jedynie biurkiem. Pracownicy niepełnosprawni na pralni pracują na 3 zmianach. Najwięcej pracowników na I zmianie 14-16 osób niepełnosprawnych i 4 instruktorów i kierowniczką. Na drugiej zmianie 12 osób niepełnosprawnych oraz 4 instruktorów i kierowniczką, zaś na II zmianie 8 pracowników i 4 instruktorów i kierowniczką. Na magazynie na każdej z dwóch zmian pracuje jedna osoba niepełnosprawna i jeden instruktor.

Sąd Rejonowy ustalił nadto, że do obowiązków powódki na ostatnio zajmowanym stanowisku należało między innymi: foliowanie prania i segregowanie go na poszczególne punkty odbioru, wykonywanie prac związanych z praniem, suszeniem, prasowaniem i maglowaniem oraz składanie prania zgodnie z instrukcją obsługi. Prześcieradła były

pakowane po 10 sztuk, poszwy po 5 sztuk, a poszewki po 20 sztuk. Paczka z poszwami ważyła około 5 kg, paczka z poszewkami około 2 kg, natomiast paczka z prześcieradłami była lżejsza od paczki z poszwami. Gdy paczki były gotowe powódka wkładała je do dużych worków (przeważnie po trzy paczki) i opisywała je. Następnie worki przenoszone były przez kierowców. Średnio w ciągu dniówki powódka przygotowywała około 10-15 worków. Czasami w zależności od potrzeb powódka zszywała pranie lub prasowała. Czynności te wykonywała na siedząco. Ponadto średnio 2 razy w ciągu dnia wyciągała mokre pranie z pralek.

W 2013r. Zakład pozyskał nowe kontrakty o 10 ton prania miesięcznie więcej niż w roku 2012.

Dnia 29 października 2013r. lekarz neurolog wydał zaświadczenie, w którym wskazał, że w przypadku powódki przeciwwskazane jest dźwiganie ciężarów powyżej 5 kg jednorazowo z uwagi na przewlekłą chorobę układu ruchu i kręgosłupa.

Z powodu zwolnień chorobowych powódka była często nieobecna w pracy. W 2009r. nieobecności wyniosły 19 dni, w 2010r. 28 dni, w 2011r. 61 dni, w 2012r. 345 dni, w 2013r. 55 dni, a w 2014r. 231 dni. Zwolnienia były wystawiane przez lekarza specjalistę medycyny rodzinnej, specjalistę chorób wewnętrznych, specjalistę ginekologa położnika, lekarza, neurologa.

Początkowo dyrektor pozwanego w czasie długotrwałej nieobecności powódki posiłkowała się instruktorkami i kierowniczkami, korzystała również z pomocy pracowników rehabilitacji, którzy pomagali w pralni, w czasie gdy instruktorka pracowała na magazynie. Po pewnym czasie do pracy przeszkolona została pani P., która na magazynie pracowała od lutego 2012r. do końca swojego zatrudnienia u pozwanego. Następnie do pracy przeszkolona została pani K. T.. Sytuacja poprawiła się, gdy do pracy na magazyn skierowana została po krótkim szkoleniu była salowa pani K..

Powódka w pracy korzystała z rehabilitacji prądem i laserem, nie korzystała z masażu.

Powódka wielokrotnie zgłaszała się po pomoc medyczną do pielęgniarki zakładowej J. S.. Powódka bywała osłabiona, kołatało jej serce, skarżyła się na bóle kręgosłupa. Zdarzało się, że powódka była odprowadzana na Izbę Przyjęć. Powódka nigdy nie sygnalizowała dyrektorowi pozwanego, że chciałaby być przeniesiona na inne miejsce pracy.

Powódka w okresie zatrudnienia wielokrotnie korzystała ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Między innymi na zakup okularów, turnusy rehabilitacyjne, dofinansowanie do przejazdów, wycieczki karnet na basen, kurs komputerowy pomoc świąteczną dofinansowanie do leków.

Powódka ubiegała się o pożyczkę z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych jednakże jej wniosek nie został uwzględniony z uwagi na informacje otrzymane od komornika G. C. (2), z których wynikało, że kwota z tytułu pożyczki nie może być wypłacona powódce i winna być przekazana na konto kancelarii komornika.

Dnia 14 stycznia 2013r. pozwany wręczył powódce pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 §1 pkt 3 kp w związku z art. 53 §1 pkt 1 lit. b kp. z uwagi na wyczerpanie zasiłku chorobowego (182 dni) oraz brak zdolności do pracy. W związku z dostarczeniem przez powódkę zdolności do pracy wydanej przez Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w S. w dniu 23 stycznia 2013r. dyrektor pozwanego anulowała pismo z dnia 14 stycznia 2013r. dotyczące rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Dnia 24 czerwca 2014r. pozwany powtórnie wręczył powódce pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę zwolnienia wskazano częste przebywanie na długotrwałych zwolnieniach lekarskich (2009r. - 19dni; 2010r. - 28 dni; 2011r. - 61 dni; 2012r. - 345 dni; 2013r. - 55 dni, 2014r. 231 dni łącznie 682 dni zwolnienia lekarskiego za okres od 15 kwietnia 2009r. do 23 czerwca 2014r.), co znacznie dezorganizuje pracę w dziale usług pralniczych i powoduje konieczność powierzenia wykonywania jej obowiązków innym pracownikom. Powódka została poinformowana o Sądzie i o terminie właściwych do wniesienia odwołania.

Miejski Zespół (...). Orzekania O Niepełnosprawności w R. wydawał kolejno wobec powódki orzeczenia o stopniu niepełnosprawności: w dniu 18.12.2006r. orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności symbol 07-S/05-R na okres do dnia 31 grudnia 2008r., w dniu 16 lutego 2009r. orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności symbol 02-P/07-S na okres do dnia 28.02.2011r., w dniu 02.03.2011r. o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności symbol 02-P/07-S na okres do dnia 31.03.2014r., dnia 27.07.2011r. orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności symbol 02-P na okres do dnia 31.07.2013r., dnia 01.08.2013r. orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności symbol 02-P/07-S na okres do dnia 31.08.2015r., dnia 07 stycznia 2014r. orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności symbol 02-P 07-S 10-N na okres do dnia 31 sierpnia 2015r.

Sąd I instancji ustalił nadto, że warunki pracy panujące w pozwanym zakładzie, w jakich powódka świadczyła pracę (podnoszenie i przenoszenie paczek o wadze do 5 kg) nie miały wpływu na jej stan zdrowia i zwolnienia lekarskie, gdyż zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy w kresie od 24 maja 2011r. do dnia 04 lutego 2016r. dotyczyły zaburzeń związanych ze stanem depresyjnym (F-33.1), zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania związanych z nadużywaniem leków nasennych i uspokajających – zespół uzależnienia (F-13, F-13.2). U powódki występują ponadto nadciśnienie tętnicze, stan po przebytych w 2006r. zawale mięśnia sercowego, astma, refluks przełykowo – żołądkowy, zespół bólowy całego kręgosłupa z okresowymi zaostrzeniami. Obecnie powódka leczy się w poradni PZP, POZ, Kardiologicznej, Neurologicznej, Chorób Płuc.

Sąd Rejonowy stwierdził, że stan faktyczny ustalił w oparciu o powołane dokumenty, których żadna ze stron nie kwestionowała oraz w oparciu o zeznania świadków: B. B., I. W. (1) i R. L. oraz dyrektora pozwanej zaś w oparciu o zeznania M. A., K. M., J. S., I. R. w zakresie w jakim były one zbieżne z zeznaniami B. B., I. W. (1) i R. L. oraz dyrektora pozwanej. Dokonując ustaleń faktycznych równocześnie Sąd Rejonowy pominął zeznania świadka A. C. – córki powódki mając na uwadze, że wiedzę na temat okoliczności, których dotyczył dowód z jej zeznań świadek w przeważającej części posiadała od powódki, zaś wiedza o stanie zdrowia powódki była pobieżna. W tym zakresie Sąd I instancji oparł się na dokumentacji medycznej powódki. Nadto zeznania tego świadka o braku klimatyzacji na hali, na której pracowała powódka okazały się sprzeczne z zeznaniami świadków I. W. (2), I. R..

Dokonując ustaleń odnośnie okoliczności dotyczących tego czy warunki w jakich powódka świadczyła pracę u strony pozwanej miały wpływ na stan jej zdrowia i zwolnienia lekarskie Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłego sądowego neurologa, którą uznał za jasną, wyczerpującą i naukowo uzasadnioną. Opinia biegłego sądowego sporządzona została w oparciu o analizę dokumentacji medycznej powódki oraz przeprowadzone badania powódki. Wnioski końcowe biegłego sądowego cechują się wnikliwością i poparte są wiedzą z zakresu medycyny. Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu neurologii w sposób stanowczy wskazał, że warunki w jakich powódka świadczyła pracę nie miały wpływu na jej stan zdrowia i zwolnienia lekarskie

Sąd Rejonowy oddalił wnioski dowodowe z pism z dnia 19 maja 2014r., 23 maja 2014r., 26 maja 2014r. . k. 87, 89 i 90 uznając, że okoliczności dotyczące odmowy udzielenia świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, których dotyczyć miał dowód z wyżej opisanych pism nie mają znaczenia dla wydania rozstrzygnięcia w postępowaniu, w którym powódka kwestionuje zasadność wręczenia jej wypowiedzenia umowy o pracę z powodu długotrwałych nieobecności.

Zdaniem Sądu Rejonowego w tak ustalonym stanie faktycznym roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zacytował przepisy, tj. art. 30 § 4 kp i art. 45 § 1 k.p. i stwierdził, że sposób wskazania przez pracodawcę przyczyny w wypowiedzeniu umowy o pracę czynił zadość wymogom formalnym wynikającym z art. 30 § 4 k.p.

W ocenie Sądu I instancji wypowiedzenie dokonane powódce należy uznać za uzasadnione, a to w świetle przeważającego w orzecznictwie poglądu zgodnie, z którym długotrwała, powtarzająca się nieobecność pracownika chociażby niezawiniona i formalnie usprawiedliwiona, która wymaga podjęcia przez pracodawcę działań natury organizacyjnej oraz pociąga wydatki na zatrudnienie pracowników w godzinach nadliczbowych stanowi uzasadnioną

przyczynę wypowiedzenia umowy. Sąd I instancji zauważył, że w wyroku z dnia 19 marca 2014r. sygn. I PK 177/13 Sąd Najwyższy poszedł jeszcze dalej i stwierdził, że absencje chorobowe pracownika mogą dezorganizować pracę nawet wówczas, gdy konieczność jego zastępstwa nie wiąże się z powierzaniem innym pracownikom pracy ponadwymiarowej.

Zdaniem Sądu Rejonowego na ocenę zasadności roszczeń powódki wpływ miała okoliczność, że jej nieobecności wyniosły odpowiednio w 2012r. 345 dni, czyli prawie cały rok, a w 2014r. 231 dni, czyli prawie 2/3 roku. Zaznaczenia wymaga również fakt, że znaczna część pozostałych pracowników pozwanego, którzy przejęli obowiązki powódki także posiada orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, w tym o stopniu znacznym (ostatnie orzeczenia powódki stwierdzały umiarkowany stopień niepełnosprawności) jednakże żaden z tych pracowników nie korzystał ze zwolnień chorobowych w stopniu, w jakim czyniła to powódka. Kierownik pralni I. W. (2) wskazała, że byli pracownicy, którzy korzystali ze zwolnień chorobowych lub świadczeń rehabilitacyjnych nawet przez pół roku jednakże po powrocie z nich byli w stanie pracować dalej. Zaznaczyć należy również, że pozwana celem zastąpienia powódki nie zatrudniła nowej osoby. Zarówno B. P. jak i K. T. pracowały już wcześniej w Zakładzie.

W ocenie Sądu Rejonowego strona pozwana zdołała wykazać, że długotrwałe nieobecności powódki dezorganizowały jej pracę. Po pierwsze pozwany nie jest zwykłym pracodawcą, przedsiębiorcą, ale jednostką zatrudniającą osoby z różnymi stopniami niepełnosprawności fizycznej i intelektualnej, celem ich zawodowej aktywizacji. Zakład świadczy usługi pralnicze na rzecz szpitali. Niedostarczenie pościeli na czas do szpitali albo niewywiązanie się z umowy stwarza ryzyko zapłaty kary pieniężnej albo zerwania umowy. Jak wynikało z zeznań większości świadków zastąpienie powódki było utrudnione z uwagi na fakt, że nie wszyscy niepełnosprawni pracownicy mogli wykonywać pracę na magazynie, do której wybierano osoby najlepiej zorganizowane, najlepsze pod względem zdrowotnym i intelektualnym. Zastępowanie powódki pociągało za sobą w pewnym okresie konieczność powierzenia jej obowiązków kierownicze pralni i jej zastępczyni, które co do zasady miały sprawować nadzór nad zatrudnionymi w pralni i w magazynie oraz instruktorom, które miały czuwać i pomagać osobom niepełnosprawnym. Taka reorganizacja pracy z pewnością nie była uciążliwa przy krótkich nieobecnościach, jednakże w trakcie rocznej nieobecności powódki musiała znacznie obciążać pozostałych pracowników, którzy przez długi okres czasu zmuszeni byli wykonywać dodatkowe czynności, mimo że w większości byli osobami niepełnosprawnymi.

Na marginesie Sąd I instancji zaznaczył, że wątpliwymi okazały się twierdzenia powódki o jej zdolności i gotowości do pracy w 2014r. a to w świetle złożonej do akt sprawy dokumentacji, z której wynikało, że powódka po otrzymaniu wypowiedzenia w czerwcu 2014r. najpierw skorzystała z urlopu taryfowego, a następnie ze zwolnienia lekarskiego zaś od lutego 2015r. do lutego 2016r. znowu korzystała ze świadczenia rehabilitacyjnego oraz z rehabilitacji leczniczej w S..

Za nietrafione uznał Sąd Rejonowy twierdzenia powódki odnośnie związku jej chorób i zwolnień lekarskich z rodzajem świadczonej przez nią pracy. Warunki pracy panujące w pozwanym zakładzie, w jakich powódka świadczyła pracę (podnoszenie i przenoszenie paczek o wadze do 5 kg) nie miały wpływu na jej stan zdrowia i zwolnienia lekarskie, gdyż zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy w okresie od dnia 24 maja 2011r. do dnia 04 lutego 2016r. dotyczyły zaburzeń związanych ze stanem depresyjnym (F-33.1), zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania związanych z nadużywaniem leków nasennych i uspokajających – zespół uzależnienia (F-13, F-13.2), a powyższe zostało jednoznacznie stwierdzone przez biegłego sądowego z zakresu neurologii P. W. w sporządzonej przez niego na potrzeby niniejszego postępowania opinii. Na marginesie Sąd Rejonowy zaznaczył, że w zaświadczeniu z dnia 29 października 2013r. lekarz neurolog wskazał, że w przypadku powódki przeciwwskazane jest dźwiganie ciężarów powyżej 5 kg jednorazowo z uwagi na przewlekłą chorobę układu ruchu i kręgosłupa, a jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego paczki z bielizną podnoszone przez powódkę nie przekraczały tej wagi.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powódki jakoby z uwagi na nieobecności pozbawiona została świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Z zestawień pozwanej wynika, że powódka z takich świadczeń korzystała, a odmowy udzielenia świadczeń wiązały się z niecelowością przekazania środków, które i tak zostałyby zajęte przez komornika.

W świetle przedstawionych okoliczności, Sąd Rejonowy uznał wypowiedzenie dokonane powódce za uzasadnione i na mocy art. 45 kp oddalił żądanie przywrócenia do pracy.

Na zasadzie art. 102 k.p.c. w związku z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy uznał, że należy odstąpić od obciążania powódki kosztami procesu pozwanej mając na uwadze charakter roszczenia, z którym występowała, jej subiektywne przekonanie o zasadności powództwa oraz uznając, że nie zachodzi w sprawie szczególnie uzasadniony wypadek umożliwiający obciążenie powoda wydatkami i kosztami sądowymi. Sąd I instancji miał przy tym na uwadze, że powódka jest osobą schorowaną oraz że obecnie nie pracuje.

Wynagrodzenie pełnomocnika powódki przyznano od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z., a to w związku z treścią §2 ust. 3 i §19 oraz §12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 tekst jednolity, ze zm.).

Apelację od wyroku wniosła powódka zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt. 1, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 30§4 k.p., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne ustalenie, iż istniała przyczyna uzasadniająca wypowiedzenia umowy o pracę powódce, tymczasem pracodawca w sposób nieuzasadniony i niezgodny z obowiązującymi przepisami dokonał wypowiedzenia umowy o pracę,
- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art.45§1 k.p., poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowe wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione i narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę;
- mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, skutkującej błędnym ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy,
- błąd w ustaleniach faktycznych sądu poprzez ustalenie, iż częste przebywanie przez powódkę na zwolnieniach lekarskich znacznie dezorganizowało pracę w dziale usług pralniczych i powodowało konieczność powierzenia wykonywania jej obowiązków innym pracownikom, gdy tymczasem usprawiedliwiona nieobecność powódki w pracy nie powodowała dezorganizacji procesu pracy w zakładzie pracodawcy, a także nie powodowała konieczności powierzenia wykonywania jej obowiązków innym pracownikom;
- błąd w ustaleniach faktycznych sądu poprzez ustalenie, iż wniosek powódki o udzielenie pożyczki z ZFŚS nie został uwzględniony z uwagi na jego bezcelowość w odniesieniu do uzyskanych od komornika informacji o prowadzonej przeciwko powódce egzekucji, gdy tymczasem udzielenie pożyczki było zupełnie celowe, pożyczka umożliwiłaby zmniejszenie długu powódki;
- błąd w ustaleniach faktycznych sądu poprzez ustalenie, iż warunki pracy powódki były odpowiednie do orzeczonego stopnia niepełnosprawności powódki, gdy tymczasem w rzeczywistości tryb pracy oraz sposób jej wykonywania, a w szczególności podnoszenie ciężarów powyżej 5 kg, w sposób pośredni wpływał na stan zdrowia powódki,
- błąd w ustaleniach faktycznych sądu poprzez ustalenie, iż istniała prawdziwa i obiektywna przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę, gdy tymczasem wypowiedzenie umowy o pracę było nieuzasadnione,
- błąd w ustaleniach faktycznych sądu poprzez ustalenie, iż nieobecność powódki wymagała podjęcia przez pracodawcę działań natury organizacyjnej oraz pociągała wydatki na zatrudnienia pracowników w godzinach nadliczbowych, gdy tymczasem pozwana nie udowodniła, aby podjęła powyższe działania, w szczególności iż w przedmiotowym zakładzie pracy pracują osoby niepełnosprawne, które nie mogą świadczyć pracy w godzinach nadliczbowych.

Zgłaszając powyższe zarzuty powódka wniosła o uwzględnienia powództwa, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wskazał, że apelacja powódki jest całkowicie bezzasadna i wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy.

Zaskarżone orzeczenie jest trafne i zyskuje pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i co najważniejsze oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, iż nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c. i ostatecznie przyjął ją za własną.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom przewidzianym w art. 328 § 2 k.p.c., w szczególności wskazywało dowody, na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów. Wkroczenie w sferę dowolnej oceny dowodów ma miejsce, gdy sąd orzekający ustala określone fakty, lecz nie wskazuje na jakich dowodach się oparł bądź też okoliczności te nie wynikają z tych dowodów zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i wnioskowania. Taka sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, jako że Sąd Rejonowy podał jakie dowody stały się podstawą ustaleń faktycznych.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych reguł procesu cywilnego. Odnosi się ona zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub odmawiając wiary dowodom kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z dn. 10 czerwca 1999 roku II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok SN z dn. 29 września 2000 roku V CKN 94/00, LEX 52589, wyrok SN z dn. 14 grudnia 2001 roku V CKN 561/00, LEX 52713).

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (OSNP z 1998r., z.3, poz.104, OSNP z 1999r. z.24 , poz.776, OSNP z 2000r. z.4, poz.143).

Spornym w sprawie było czy wypowiedzenie dokonane powódce było konkretne i prawdziwe, a zatem uzasadnione.

Słusznie Sąd Rejonowy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodnego przyjął, że wypowiedzenie było zarówno konkretne, jak i prawdziwe, a także czyniło zadość wymogom formalnym wynikającym z art. 30§4 k.p. Bezspornym bowiem jest, że powódka przez wiele miesięcy korzystała ze zwolnień lekarskich: np.w 2012r. przez 345 dni, w 2014r. przez 231 dni, łącznie w okresie od 2009r. tych nieobecności było 696 dni. Dla Sądu II instancji

logicznym jest zatem, że tak długie nieobecności musiały powodować dezorganizację procesu pracy. Pozwana była zmuszona kierować inne osoby na stanowisko pracy nieobecnej powódki. Gdyby miało być tak jak twierdzi powódka, że jej nieobecności nie miały większego znaczenia dla pracodawcy i nie powodowały dezorganizacji procesu pracy, to stanowisko pracy powódki byłoby zbędne i musiałyby ulec likwidacji.

Przy tej okazji na uwagę zasługuje orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1997r. sygn.IPKN 327/97, które stwierdza, że długotrwała choroba pracownika jest przyczyną uzasadniającą rozwiązanie z nim stosunku pracy, jak również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27.06.1985r., sygn. III PZP 10/85, która w punkcie VIII stwierdza, że przyczynę wypowiedzenia mogą stanowić również okoliczności niezależne od pracownika, jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes zakładu pracy. Tutejszy Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w tych orzeczeniach.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie potwierdziły się też zarzuty powódki jakoby to warunki pracy przyczyniały się do schorzeń powódki i powodowały jej nieobecności w pracy. Przeczy temu jasna, stanowcza i tym samym w pełni wiarygodna opinia biegłego neurologa P. W.. Biegły kategorycznie stwierdził, że warunki w jakich powódka świadczyła pracę u strony pozwanej, opisane przez powódkę, nie miały wpływu na stan jej zdrowia i zwolnienia lekarskie. Biegły dodał, że zaświadczenia o niezdolności do pracy wystawiane powódce obejmowały zaburzenia depresyjne oraz nadużywanie leków nasennych i uspokajających. Biegły nie znalazł związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy warunkami w jakich powódka świadczyła pracę u strony pozwanej, a stanem zdrowia powódki i zaświadczeniami o niezdolności do pracy. Zauważyć przy tym należy, że powódka nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego.

Słusznie też Sąd I instancji przyjął, że zarzuty powódki odnośnie świadczeń wypłacanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie mają znaczenia w sprawie o wypowiedzenie. Niemniej Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powódka takie świadczenia uzyskiwała, a odmowa wypłacania niektórych świadczeń związana była z komorniczymi postępowaniami egzekucyjnymi jakie toczą się wobec powódki.

W konsekwencji powyższego, apelacja powódki jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu z mocy art.385 k.p.c.

O kosztach Sąd nie orzekał z uwagi na brak prawidłowych wniosków stron w tym przedmiocie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska – Piątek (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSR del.Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia (spr.)